

[Aksel Larsen.]

lighed ved Regeringens Krisepolitik, og fortalte, at det var en højere Forening af Marxisme og Kapitalisme. Nu har jeg aldrig regnet det ærede Medlem Hr. Holstein for i Virkeligheden at være saa forvirret, som hans Taler mange Gange giver Udtryk for, eller som hans Modstandere beskylder ham for. Jeg er derfor overbevist om, at det ærede Medlem paa god nazistisk Vis fremsætter Paastande, som han udmærket godt selv ved er urigtige, fordi det regnes for et brugbart Slagord at sige, at man vil drage til Felts mod Marxismen. Skal man lægge Marxismen for Had, ja, saa maa man gøre det ved at beskrive den som dens eget direkte Modstykke. For hvis Befolkningen blev klar over, hvad Marxisme i Virkeligheden var, saa vilde mindst 95 pCt. af Befolkningen begejstret slutte op om dens Faner og være med til at føre dens Teorier til Sejr. Men man kan naturligvis undskylde de forskellige Repræsentanter for de nazistiske Grupper dels her i Tinget, dels udenfor, at der maaske er noget Virvar, ogsaa fordi det Parti, der en Tid lang gjaldt for herhjemme at være Repræsentant for Marxismen, men som aldrig har haft saa megen Marxisme i Kroppen, der kan ligge paa en Lillefingernegl, gennem sine fornemste Repræsentanter, bl. a. Statsministeren, giver denne Marxisme en saadan Udformning i Praksis, at den praktiske Politik er velegnet til at lægge Marxismen for Had. Det faar vi særlig klart anskueliggjort ved at beskæftige os med den Tale eller rettere de Taler, Statsministeren holdt paa og i Forbindelse med De samvirkende Fagforbunds Kongres. For saa vidt, var det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens Ordforetale her i Tinget ikke alene fuldkommen overflødig, men egentlig direkte forvirrende for Befolkningen, fordi den ikke nær saa klart og koncist udtrykker, hvad Socialdemokratiet i Grunden vil, og derved afledte Opmærksomheden fra det centrale.

Statsministeren har paa De samvirkende Fagforbunds Kongres givet en virkelig klar og utvetydig Redegørelse for ikke alene, hvad der har været Regeringens Politik, men hvad der er Socialdemokratiets bærende Principper og har dermed saa at sige oprullet det nye socialdemokratiske Program, som man ellers ikke har

formaaet at faa skrevet, som man ikke har haft Mod til at rykke ud med i Programform, og som vi derfor kun kender dels gennem den praktiske Politik, dels gennem Statsministerens Ord den 8. Maj.

Han begyndte sin Tale med et Opgør med Internationalismen, erklærede den for død og magtesløs, højste officielt den nationale Fane og erklærede, at Socialdemokratiet ikke mere kunde varetage blot den ringeste Grad af international Solidaritet, men maatte beskæftige sig med at føre den nationale Begrænsnings-, den nationale Afspærrings Politik, den nationale Erhvervspolitik. Han fremsatte en Række ubeføjede og grove Angreb paa Arbejderklassen i Danmark og i andre Lande, idet han beskyldte dem for, at de var Skyld i, at Solidaritetstanken internationalt ikke havde sejret, skønt han og Hvermand ved, at det var de socialdemokratiske Ledere i de forskellige Lande, som ved Krigens Udbrud og senere har brugt hele deres Magt og Indflydelse paa at forhindre Arbejderne i at staa solidarisk internationalt, har brugt hele deres Indflydelse for at faa Arbejderne til at slutte op om det nationale Borgerskab, den nationale Krig og den nationale Erhvervspolitik.

Direkte interessant til Belysning af Socialdemokratiets Politik virker det, naar Statsministeren paa De samvirkende Fagforbunds Kongres siger, at man har talt om Boykot, men ikke kunnet effektuere denne Form for Solidaritet. Dermed mener han sikkert den Form for Boykot, som man ikke alene har talt om, men som det danske Socialdemokrati har været med til at beslutte skulde organiseres over for det nye Tyskland. Men naar han saa siger, at man ikke har været i Stand til at effektuere denne Form for Solidaritet, er det jo et meget mildt Udtryk for den Kendsgerning, at Socialdemokratiet i Danmark med Hænder og Fødder ikke alene har modsat sig enhver Form for Boykot i Praksis, men i hele sin praktiske Handelspolitik har gjort, hvad det formaaede for at indynde sig hos Naziregeringen i Berlin og gaa dens partipolitiske Ærinde. (Afbrydelse: Rusland). Der bliver sagt Rusland fra den Side, og de Herrer, der siger det, ved, at det er en Kendsgerning, at Sovjetunionen er det eneste Land, der